

Sygn. akt I KO 16/20

ZARZĄDZENIE

Dnia 9 lipca 2020 r.

Przewodniczący I Wydziału Izby Karnej Sądu Najwyższego:

SSN Dariusz Świecki

na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. i art. 545 § 1 k.p.k.

zarządził:

odmówić przyjęcia wniosku skazanego J. B. o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 24 stycznia 2020 r., sygn. akt II AKzw (...), utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w S. z dnia 6 listopada 2019 r., sygn. akt II Kow (...), o odmowie udzielenia mu przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności, jako niedopuszczalnego.

UZASADNIENIE

Skazany J. B. wniósł o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 24 stycznia 2020 r., sygn. akt II AKzw (...), utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w S. z dnia 6 listopada 2019 r., sygn. akt II Kow (...), o odmowie udzielenia mu przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności, powołując się na nowe okoliczności, które w jego ocenie mają mieć istotne znaczenie dla wydania prawidłowego orzeczenia. W związku z powyższym wniósł o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu oraz dopuszczenie wskazanych w swoim piśmie dowodów.

Wniosek ten nie mógł być przyjęty. W orzecznictwie możliwość wznowienia postępowania toczącego się w ramach postępowania wykonawczego ogranicza się do tych tylko postanowień, które kończą to postępowanie i definitywnie zamykają załatwienie danej kwestii, mając przez to cechę trwałości (zob. np. postanowienie

SN z dnia 3 września 2015 r., V KO 43/15). Postanowienie wydane w postępowaniu prowadzonym w przedmiocie udzielenia przerwy w wykonaniu kary nie ma trwałego charakteru. Nie powoduje ono bowiem trwałego przekształcenia sposobu czy trybu wykonania kary (tak też np. postanowienie SN z dnia 15 października 1996 r., IV KKN 274/96). Skazany może w każdym momencie ponowić przy tym swój wniosek w omawianym przedmiocie. Orzeczenie wydane w kwestii przerwy w wykonaniu kary nie rozstrzyga nieodwołalnie w tej materii. Dlatego też zasadnie podkreśla się, że w tego rodzaju sprawach postępowanie nie może być wznowione (zob. np. K. Postulski, Glosa do postanowienia SN z dnia 3 września 2015 r., V KO 43/15). Tym samym i wniosek o wznowienie postępowania nie może być w tych sprawach skutecznie złożony. Podobnie w judykaturze przyjęto już w odniesieniu do postępowania w sprawach zakończonych postanowieniem o odroczeniu wykonania kary albo o odmowie jej odroczenia (zob. postanowienie SN z dnia 8 kwietnia 2016 r., II KO 7/16 i wskazana tam literatura).

Przypomnieć też trzeba, że art. 530 § 2 k.p.k. przewiduje, iż prezes sądu, do którego wniesiono kasację, odmawia jej przyjęcia m.in. jeżeli zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 429 § 1 k.p.k., a więc w sytuacji, gdy środek odwoławczy jest niedopuszczalny z mocy ustawy. Stosownie do brzmienia art. 545 § 1 k.p.k. powołany przepis znajduje odpowiednie zastosowanie w postępowaniu wznowieniowym. Oznacza to więc, że prezes sądu (przewodniczący wydziału), do którego wniesiono wniosek o wznowienie postępowania, odmawia jego przyjęcia m.in. wówczas, gdy jest on w ogóle niedopuszczalny. Przed przystąpieniem do merytorycznego rozpoznania wniosku zbadać bowiem wpierw należy, czy omawiany wniosek w ogóle przysługuje. Jeżeli nie jest on dopuszczalny, to nie podlega przyjęciu.

W tej sytuacji należało odmówić skazanemu przyjęcia jego osobistego wniosku jako niedopuszczalnego z mocy ustawy, bez uprzedniego wyznaczenia obrońcy z urzędu, co byłoby w tej sytuacji i tak bezprzedmiotowe.